

ført os ind i, thi mine Herrer, tro De virkelig for Alvor paa, at det Lotterispil, som her er opført i Grundlovsudkastet, kan føre til, at vi faae et lykkeligt Samarbejde med det andet Thing, saa forregne De sig. Thi de samme Konflitter, som nu ere til Stede, og som ogsaa ville komme til Stede efter dette Forslags Vedtagelse, ere af den Betydning, at naar de fortsættes, saa kan ingen Overenskomst komme i Stand. Jeg sigter nemlig til, at Forslaget ikke forhindrer, at et af Thingene nægter Finantsloven, og at vi kunne komme i det Tilfælde, at vi ved Finantsaarets Slutning ikke ere færdige med Finantslovens Behandling, og det er navnlig gennem disse Forhold, at man i de senere Aar er ført til Konflikt. Det Forslag, som Regjeringen har forelagt, kan altsaa mindst af alle de forelagte Grundlovsforslag naae til det, man ønsker, nemlig at faae Overensstemmelse mellem de to Thing, som Regjeringen — jeg siger det med velberaad Hu — har ophidset imod hinanden. Men jeg indrømmer, at jeg fra mit personlige Standpunkt, og jeg tror det Samme er Tilfældet med Enhver, hvad enten han hører til Venstre eller Høire beklager den Tilstand, hvori vi ere komne, og skulde der være en Udvei, hvorved vi kunde komme ud deraf, saa skal jeg være den Sidste til ikke at vise Smødekommehed. Men mine Herrer, med et Ministerium, der ved sin Stilling til Thingene har ført det til, at vi staa, hvor vi staa, lader det sig ikke gjøre. Altsaa under de nuværende Forhold anser jeg det i Grunden for rigtigt ikke at behandle Grundlovsforslag; men skulde paa den anden Side Landsthinget ønske et Forslag med dette Thing, saa skal jeg for mit Vedkommende være den Sidste til ikke at yde min Skjerv til en uvillig Behandling af Forslag, der egne sig til Grundlag derfor. Min Stilling til dette Forslag vil altsaa være den, at jeg ubetinget stemmer derimod, idet det ikke egner sig til at være Grundlag for Overenskomst. Jeg sagde i Begyndelsen af mit Foredrag, at det i og for sig var overskødigt at behandle Grundlovsforslag, naar vi havde en Regjering, der loyalt vilde opfylde Grundloven. De Herrer kunne saa meget, som de vilde, sige at der ikke er begaaet Grundlovsbrud, at man skal ikke udtale det uden at gaa til Rigsretten, og at den skal afgjøre det, den Tale giver jeg ikke Meget for, jeg er overbevist om, at Enhver, der kan læse Danst, kan forstaa, at det Regjeringen har foresat sig siden den 1ste April og har fortsat til Aarets Slutning, det ligger udenfor Grundloven. Man raaber paa, at de konservative Klubber have en anden Opfattelse, men lad os komme til at tale om det Mand

for Mand, hvor tidt have vi saa ikke hørt i Sommerens Løb af Mænd, der staa i Spidsen for Reaktionen, at de indrømme, at det ligger udenfor Grundloven, men, sige de, det er en Nødvendighed for at tvinge det nuværende Venstre. Jeg kan føre Bevis derfor fra forskellige Møder. Det ærede Medlem fra Thisted (Sagde) har ogsaa raabt paa disse Klubber, men jeg vil dog gjøre ham opmærksom paa, at det kunde være, at de Udtalelser, han brugte forleden i Viborg, vare af den Art, at de konservative Klubber misbilligede dem lige saa vel som de Udtalelser, han brugte nede paa „Freislers Hotel“. Jeg vil ikke sige, hvad han sagde, men jeg har Beviser i Haanden mod det ærede Medlem, og han skal ikke rose sig, fordi en stor Del raaber Bravo for ham. Naar vi læse vor Grundlov, som den er, er jeg overbevist om, at Ingen, der kan læse Danst, kan mene, at det, Regjeringen har gjort, er i Overensstemmelse hverken med Grundlovens Aand eller dens Bogstav. Saa sige de Herrer: Det kan I ikke dømme om, I skal gaa til Rigsretten. Nei, i det Spørgsmaal, i den Konflikt, vi ere, er det ikke Rigsretten, der skal afgjøre det, thi det er ikke en Bevillingsmagt, det er en Institution, der er sat som en Advarsel for Regjeringerne, og som Folkethinget kan ty til for at faae Ministeren ifjendt Straf, men Grundloven har lige saa vel som jeg været meget mistænksom mod Domstolene. Nu skal det jo imidlertid være en Forbrydelse at have Mistillid til Domstolene. Jeg har hidtil, det vide de Herrer af Høre, som have mødtes med mig, ofte taget Domstolene i Forsvar, men efter, hvad der sidst er passeret, er jeg i Henhold til Grundloven bleven mistænksom. Grundloven viser sin Mistænksomhed mod Domstolene i politiske Sager, og hvorfor har man ladet Paragraferne blive staaende i 1866 om Indførelse af Rævnninger i politiske Sager og om en Ministeransvarlighedslov, det var, fordi man gik ud fra, at man ikke kunde altid og under alle Forhold være sikret ved de almindelige Domstole, men at de ogsaa kunde demoraliseres. Jeg siger ikke, at de ere demoraliserede, men de kunne demoraliseres, derfor har jeg blandt Andet Høther Hage til Vidne efter hans Udtalelser her i Thinget i 1853—54. Nei, mine Herrer, den Stilling, Regjeringen har indtaget, den Maade, hvorpaa den har ført Konflikten, den Maade, hvorpaa og de Midler, hvormed den vil tiltvinge sig Magten og sætte Folkethinget ud af Spillet, tror jeg, giver mig Ret i, at Folkethinget skal tilsidejættes. Naar de sige, at det er os selv, der sælge os ud af Spillet, har det i praktisk